

Sygn. akt IV Ka 557/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 roku

sprawy **P. J.**

obwinionego z art. 291 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 3 lipca 2014 roku sygn. akt VI K 528/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 21 pkt 1 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami):

1. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** zwalnia obwinionego P. J. z obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa;
2. **w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
3. zwalnia obwinionego od opłaty za drugą instancję oraz z obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. IV Ka 557/14

UZASADNIENIE

P. J. został oskarżony o to, że:

1. w bliżej nieustalonym okresie w kwietniu 2013 roku w R. nabył od W. M. za kwotę 30 złotych rower górski typu damka marki M. koloru ciemno niebieskiego wartości 200 zł, mogąc przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi;

- tj. o czyn z art. 291 § 2 k.k. ;

2. w bliżej nieustalonym okresie czasu w maju 2013 roku w R. nabył od W. M. za kwotę 50 złotych rower górski koloru żółto - niebieskiego na kołach 26 cali wartości 400 zł, mogąc przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi;

- tj. o czyn z art. 291 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 3 lipca 2014r. w sprawie sygn. akt VI K 528/13 P. J. uznał za winnego tego, że:

- w bliżej nieustalonym okresie czasu pomiędzy 11 marca 2013 roku, a 6 czerwca 2013 roku w R. nabył od W. M. za kwotę około 30 złotych mienie w postaci roweru typu damka koloru ciemno niebieskiego marki M. o wartości nie wyższej niż 210 złotych., o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą kradzieży, kradzieży z włamaniem lub przywłaszczenia, czym wypełnił dyspozycję art. 122§2 k.w.;

- w bliżej nieustalonym okresie czasu pomiędzy 15 kwietnia 2013 roku, a 6 czerwca 2013 roku w R. nabył od W. M. za kwotę około 30 złotych mienie w postaci roweru górskiego koloru żółto - niebieskiego na kołach 26 cali o wartości nie wyższej niż 200 złotych., o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą kradzieży, kradzieży z włamaniem lub przywłaszczenia, czym wypełnił dyspozycję art. 122§2 k.w. i za czyny te na podstawie art. 122 § 2 k.w. w związku z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę 700 złotych grzywny.

Nadto wymierzył P. J. 70 złotych tytułem opłaty i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.441,89 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Apelację od powyższego wniósł obrońca oskarżonego. Apelacja wywiedziona z treści art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. obrazę prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 24 § 3 k.w., polegające na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji wysokości dochodów oskarżonego, jego warunków rodzinnych oraz sytuacji majątkowej i wymierzenie oskarżonemu rażąco zawyżonej kary grzywny;

2. obrazę przepisów postępowania poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 42 k.p.s.w. w zw. z art. 201 k.p.k. polegające na dopuszczeniu ogólnej, niepełnej i nieprecyzyjnej opinii biegłego w zakresie techniki samochodowej i rekonstrukcji przebiegu zdarzeń drogowych, będącej kluczowym dowodem w przedmiotowej sprawie, z uwagi na fakt niemożliwości rzeczywistego zapoznania się przez biegłego z przedmiotowymi rowerami, co w efekcie uniemożliwiło biegłemu dokonanie oceny ich stanu technicznego oraz cech indywidualnych, podczas gdy biegły stwierdził, iż gdyby miał możliwość zapoznania się z rowerami ich wartość była by niższa, co niewątpliwie oddziaływałoby na wysokość orzeczonej kary grzywny;

3. niepoczynienie ustaleń przez Sąd I Instancji w kierunku określenia osobistej sytuacji rodzinnej i finansowej oskarżonego.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wysokości wymiaru kary grzywny poprzez jej obniżenie do kwoty 250 złotych i o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna.

Sąd Rejonowy błędnie uznał bowiem, iż nie zachodzą przesłanki do zwolnienia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie i orzecznictwie, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, uzasadnione zbytnią uciążliwością tego obowiązku, wymaga porównania sumy kosztów i dochodów oskarżonego. Oskarżony P. J. ma na utrzymaniu żonę i dwójkę dzieci. Natomiast z danych, zawartych w aktach niniejszej sprawy wynika, iż oskarżony utrzymuje się z gospodarstwa rolnego, które przynosi dochód na osobę w kwocie 334 złotych miesięcznie. Jest to kwota bardzo niska i starcza jedynie na

zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Dodatkowo należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie wymierzono oskarżonemu karę grzywny w kwocie 700 złotych, co już stanowi dla oskarżonego dolegliwość fiskalną.

Mając zatem na względzie sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów oskarżonego, uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego, w realiach przedmiotowej sprawy, nadmiernie uciążliwe.

Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że P. J. akceptował wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego, co pozwoliłoby uniknąć przeprowadzenia rozprawy. Tymczasem zdecydowana większość kosztów powstała właśnie w toku rozprawy sądowej.

W związku z powyższym, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i zwolnił oskarżonego P. J. z obowiązku zwrotu wydatków postępowania poniesionych przez Skarb Państwa (pozostawiając jedynie opłatę).

W pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego należało utrzymać w mocy jako słuszny i dopowiadający przepisom prawa. Nie ma bowiem podstaw by łagodzić w stosunku do P. J. karę grzywny. Sąd odwoławczy dostrzega oczywiście jego trudną sytuację życiową i materialną, o czym nadmieniono. Pamiętać jednak należy, że obwiniony popełnił dwa wykroczenia. Nie można też zgodzić się z apelacją, iż biegły zawyżył wartość obu rowerów. Wyliczone przez biegłego wartości tych przedmiotów są bowiem realne (aczkolwiek w realiach niniejszej sprawy – oczywiście szacunkowe), co pozwoliło zresztą zakwalifikowanie czynów oskarżonego, jako wykroczeń, a nie przestępstw, jak zarzucano w akcie oskarżenia. Biegły też wskazał jakimi metodami się posługiwał i nie ma żadnych podstaw by kwestionować jego opinię.

Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara grzywny jest wyważona i nie można uznać jej, jako kary rażąco surowej, a tylko taką sąd odwoławczy może modyfikować w ramach kontroli instancyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - V KRN 230/72). Wreszcie oskarżony zawsze może wnosić o rozłożenie grzywny na raty lub zamianę jej na pracę społecznie użyteczną.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. art. 21 pkt 1 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) – zwolnił go w całości od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.